

ger derfor opretholdes, og det foreliggende lovforslag går da også ud på en forlængelse af afløsningsordningerne i yderligere to år.

Den tilnærmelse i beskatningsniveauerne inden for afløsningsområderne, der i denne periode er sket, kunne pege i retning af en nedsættelse af tilsvarene. De stedfundne pris- og lønstigninger og omegnskommunernes stadig stigende vækst gør det omvendt naturligt at overveje en forhøjelse af tilsvarene. Disse tendenser er imidlertid ikke fælles for alle kommunerne inden for områderne: medens de forhold, der taler for en nedsættelse af tilsvarene, har langt den stærkeste vægt i nogle kommuner, er det omvendte tilfældet i andre kommuner. Det ville derfor ikke være naturligt at foretage en ensartet regulering af afløsningstilsvarene, men en tilpasning af de enkelte tilsvarsbeløb til forholdene i de enkelte tilfælde. Da det imidlertid kun er tanken, at afløsningsordningen skal opretholdes i et par år og derefter vige for en mere varig løsning af de særlige problemer i afløsningsområderne, forekommer det ikke hensigtsmæssigt at foretage en individuel tilpasning af afløsningstilsvarene og dermed foregribe en mere varig løsning. Forslaget går derfor alene ud på at opretholde de eksisterende afløsningstilsvare uden regulering af nogen art.

Som nævnt ovenfor blev der ved loven om erhvervsskattens afløsning i visse kommuner også foretaget en fiksering af de beløb, der af Frederiksberg og Gentofte kommuner skulle betales til Københavns kommune som udligningstilsvare i henhold til lov nr. 84 af 31. marts 1937 med senere ændringer. I regnskabsåret 1961-62 udgør de fikserede tilsvare således 110 pct. af de for regnskabsåret 1957-58 beregnede tilsvarsbeløb, d. v. s. at Frederiksberg og Gentofte kommuner i regnskabsåret 1961-62 betalte København udligningstilsvare på henholdsvis ca. 8,1 mill. kr. og ca. 16,8 mill. kr.

For disse tilsvare gælder det i endnu højere grad end for afløsningstilsvarene, at en afskaffelse ikke kan foretages, medmindre der på anden måde tilvejebringes en udligning mellem kommunerne. Der- som såvel afløsningstilsvarene som udligningstilsvarene var faldet væk, ville udskrivningsprocenten

i Københavns kommune i 1961-62 have udgjort 92,9 i stedet for 82, medens Frederiksberg og Gentofte kommuners udskrivningsprocenter ville være faldet til henholdsvis 52,6 og 46,5 mod nu 62 og 65.

Såfremt der ikke gennemføres en forlængelse af den foretagne fiksering af udligningstilsvarene, skal nye udligningstilsvare beregnes efter reglerne i 1937-loven med senere ændringer. Disse regler vil dog ikke umiddelbart kunne anvendes, idet de ikke er tilpasset den siden 1956 skete udvikling, herunder særlig de stedfundne stigninger i grundskylden i disse kommuner. Dersom fikseringen ikke var sket, ville en sådan regulering af beregningsgrundlaget allerede være sket tidligere.

Det kan derfor ikke siges, hvad udligningstilsvarene ville have udgjort, dersom fiksering ikke var gennemført, ligesom det på grund af de ændrede lovgivningsmæssige forudsætninger vil være umuligt med blot tilnærmelsesvis nøjagtighed at angive, hvad udligningstilsvarene ville blive i regnskabsåret 1962-63. Dette skyldes også, at man ikke kender udgiftstallene for dette regnskabsår.

Når henses til, at der sigtes på gennemførelsen af en mere varig ordning til imødegåelse af de særlige problemer i de store byområder, vil det ikke være hensigtsmæssigt på indeværende tidspunkt at foretage ændringer i de meget komplicerede beregningsregler for hovedstadsudligningen og derved også foregribe en mere varig ordning. Der stilles derfor også forslag om at forlænge den foretagne fiksering yderligere 2 år, således at Gentofte og Frederiksberg kommuners udligningstilsvare i regnskabsårene 1962-63 og 1963-64 kommer til at udgøre samme beløb som i regnskabsåret 1961-62.

Samtidig foreslås reglen i lovens § 8 om nedsættelse af en voldgiftsret til at afgive indstilling om ændringer i lovgivningen vedrørende den økonomiske udligning mellem de tre kommuner ophævet. Voldgiftsrettens kompetence ville efter bestemmelsen kun omfatte en ændring af udligningen inden for de rammer, der er afstukket i 1937-loven. Da der netop sigtes på en mere varig ordning på et andet grundlag, er der ingen grund til at forny hjemlen til at nedsætte den særlige hovedstads-voldgiftsret.